

**Vánoce jsou za dveřmi...
a přede dveřmi leží zimní vydání našeho
školního časopisu,
časopisu moderního pubertáka**

DŘEVÁK

**M_kuláš_, M_kuláš_,
ať nás čert_nepostraš_!
Už nám zub_cvakaj_,
modl_me se potaj_.
Už jsme strach_cel_b_l_.**

**Budem' hodn_" jsme sl_b_l_.
Své sl_by jsme v_pln_l_,
dnes jsme vůbec nezlob_l_!
„A co z_tra?“ zeptáte se.
To už nás čert neodnese!**

1. číslo 2013-2014

Výstavka kamenů ve škole

3. září jsme šli do školy podruhé. Paní ředitelka lákala nějakého pracovitěho kluka, aby jí šel pomoci, ale nikdo se nehnal, tak jsem šla já. Paní ředitelka mě posílala pro všechny věci do ředitelny a pak jsme začaly pracovat na té výstavce. Podávala jsem kameny a stříhala lepicí pásku na kousky. Pak se k nám vydala i ostatní děcka a každý se ptal paní ředitelky, jestli chce pomoci, ale paní ředitelka řekla, že ne, že nám dvěma to jde dobře. Přišlo se ptát tolik lidí, že jsme se potom tomu furt smály. Po velké přestávce jsme šli ale za prvňáčky, takže už jsem nemohla pomáhat, a paní ředitelka to dodělala. Zajímalo mě, jak se na pole dostala třeba porcelánová fajfka nebo hlavička panenky, a paní ředitelka mi řekla, že je tam vyvezli s hnojem - no fuj, hned jsem si běžela umýt ruce. Druhý den se šla hned podívat, jak je to pěkné, a měli jsme i vernisáž.

Žaneta Bakalová

Obyčejné kameny i polodrahokamy a nálezy předmětů z polí daroval škole ze svých nálezů pan Jiří Jakubál, za což mu moc děkujeme.

Program Učíme se spolu

už v naší škole běží několikátým rokem. (Dřevák informoval.) Deváťáci dělají prvňáčkům velké školní sestry a bratry. Nejdůležitější je, aby si spolu prvňáček a deváťák prostě „sedli.“ Když se si tak vzájemně vybírali, náš Dřevák byl

pochopitelně u toho.

Sam Koječský: „Můj Philip Anthony kvítko, ale někdy je i na co přijde. Ve škole Kolaříkovou. To je **Vlastimil Panák:** „Na si už mohli vybrat když jsem tam byl mi malá Vaneska, tak učitelce, že ji chci mít byla trošku stydlivá, fajn. Začala se smát a

super. Na to, jak je malá, se s ní hodně nasměji, taky mi někdy namaluje pěkný obrázek. Když přijdu za ní, hned mi ukáže, co dneska dělali a co dostala za známku a tak si spolu povídáme celou přestávku, když chce, tak se s ní jdu projít a řeknu jí, co chce vědět.

prvňáček se jmenuje Cholasta. Je pěkné hodný. Většinou sní, sedí s Vanesskou aspoň dvojka.“

druhý školní den jsme svého prcka. Hnedka, první den, zalíbila se jsem řekl paní na starost. Na začátku ale potom už to bylo povídat a je prostě

Je malá, ale dost bystrá a chytrá, a dokonce umí už i trošku číst. Já si myslím, že mám super prvňáka, protože je asi nejlepší z celé první třídy a hodně jsme si na sebe zvykli.

Petra Vlachová: „Začnu tím, jak se můj prvňák jmenuje a jak vypadá. Takže jmenuje se Jirka Caletka, má hnědé oči a hnědé vlasy, je docela hubený, nejraději nosí černou mikinu rifle a nějaké volné tričko s krátkým rukávem. Poprvé při prohlídce školy jsme si moc nepopovídali, ale už se se mnou baví normálně, i když se o přestávkách baví s kamarády, rád se se mnou jde aspoň podívat, co bude dobrého k obědu. Je to docela chytrý kluk a myslím si, že by se mi se vším svěřil.“

Patrik Hošák: „První den po prázdninách ve škole jsme se šli podívat na nové prvňáky a měli jsme si nějakého vybrat a starat se o něj po celou dobu jejich prvního ročníku. Jednoho jsem si

vybral a zdál se mi takový klidný, hodný a také trochu vyděšený. Ani mě to nepřekvapilo, taky jsem se bál, když jsem byl v první třídě. Poprvé jsem ho vzal sebou a prošli jsme se po škole a ukázal jsem mu, co a kde všechno je, a tak jsem se s ním hodně skamarádil a nebál se tak hodně. Druhý den jsem zase za ním přišel a byl hodně rád. Chlubil se, co všechno umí, a říkal mi, co dělali ve škole první hodinu. Byl jsem rád, že se může na mě kdykoliv spolehnout a brát mě jako jeho kamaráda.

Tomáš Rosulek: „...jednoho po druhém si je rozebrali. Měli jsme za úkol je provést po škole,

ukázat jim, co se kde nachází, a vysvětlit, jak vše funguje. V tělocvičně jsme se společně fotili. Od doby, kdy jsme se seznámili, se o přestávkách vzájemně navštěvujeme a děláme spolu různé blbosti. Já jsem dostal prvňáka Michala. Je s ním malá potíž, protože se trochu bojí lidí. Ze začátku se se mnou moc nebavil a odpovídal jen na jednoduché otázky. Naštěstí si na mě zvyká a bavíme se spolu víc a víc.“

Pavel Janečka: „Já jsem si vybral Filipa Brtníčka. Ukazovat školu jsem mu začal od jídelny a řekl jsem mu, co bude na oběd, a ještě jsem mu předvedl, kde si vezme příbory, kde si má vzít pití a kde mu paní kuchařky dají oběd. Pak jsme se šli podívat nahoru do družiny. Pak jsme šli do druhého patra kolem „Tajemné alchymie.“ Říkal jsem mu, že se tam míchají různé

lektvary a provádí nejrůznější pokusy. Pak už jsem ho odvedl do třídy, ale paní učitelka Kučerková říkala, že jsme tam byli krátkou dobu, a tak jsme šli ještě jednou do jídelny a za paní kuchařkou.

Další den jsme k prvňáčkům šli už o první přestávce. Bavili jsme se s nimi, jak se jim tu líbí a tak. O týden později už to bylo lepší. Cítili se tu jako ryby ve vodě, protože už si zvykli na zdejší prostředí a hlavně na nás. Já už se skamarádil i s Edou Foukalem! :D“

Podzim je dobrou lovů a honů. Jak to vypadá, když si lovec vyjde na medvěda, nám přiblížil Matěje Zmeškal. Ať se medvědi třesou!

Co jiní neumějí

Hospodář

Práce na našem hospodářství mě vždy bavila. Myslím jsi o sobě, že jsem pracovitý, ale někdy i líný, protože když se mi nechce něco dělat, tak mě do toho nikdo nedostane. Na našem statku pracuji už od osmi let a stále mě to baví. Doma máme mnoho strojů, ale mým nejoblíbenějším je Zetor 25k. Největším našim klenotem je starý, ale stále pojízdný kombajn SK-4. Nejvíce mě na práci bavilo, když jsem dělal na všech našich šesti vlečkách nové elektrické zapojení. Potom jsem je musel ještě všechny dát do laku a to taky není žádná sranda, protože dýcháte smrad z barev.

Mou nejtěžší prací vůbec bylo, když jsme na dvou z vleček píchli kolo a neměl to kdo vyměnit. Zbylo to na mě. Samozřejmě, že jsem musel zdvihnout celou vlečku, abych mohl to kolo sundat. Nešlo to tak rychle, protože byly na obou vlečkách všechny šrouby rezavé, takže jsem si pořádně mákl. Teď dělám do své dílny nový „šteláž“ a svařuji si ho sám, protože ostatní nemají čas, jelikož jsme dělali zemáky.

František Malhocký

Zapisovatelka

Mojí bratři a můj tatka jsou chovatelé. To je spolek několika lidí, co se zajímají o chov a vystavování domácích zvířat. Před třemi roky mě vzbudila mamka, že musím jít za tatkou na výstavu, že potřebují nějaké lidi, aby jim tam zapisovali. Tak jsem se rychle oblekla a vzala jsme si psací potřeby, protože jsem věděla, že je budu potřebovat. Pak jsme utíkala pro svou kamarádku Lucku, ať mi jde pomoc. Obě jsme nevěděly, co budeme dělat, ale jak jsme tam došly, tak jsme myslely, že si z nás dělají srandu - a ona to sranda nebyla. Tak jsme šli za mým tatkou, co máme teda dělat. On nám řekl, že si máme každá sednout k jednomu stolu a čekat na posuzovatele. Já jsem měla velký strach, kdo přijde, protože jsem se cizích lidí bála jako pes vody. Ale nakonec jsem měla hodného pána, co byl sympatický už od pohledu.

Zapisování mě nakonec začalo bavit a letos už tam pomám třetím rokem.

Veronika Vltavská

Žanet aneb Chůva za všechny prachy

Moje kamarádka Žaneta je velmi hodná holka. Její zálibou a zároveň pomocí ostatním je hlídání dětí. Ani ne před rokem si mi narodila menší sestřička Vendulka. O prázdninách, kdy mamka začala chodit do práce jsem mněla za úkol hlídat Vendulku do té doby, než se mamka vrátí. Občas jsem to nezvládala, a proto tu byla ona. Žanda moje osobní chůvička. Kdykoliv jsem potřebovala, Žanda ochotně přišla a vypomohla mi. Nemám ráda, když děti pláčou, ale Žandě to nevadí. Ví, co s nimi. Každé odpoledne se scházíme, pustíme si Očko, nebo Kdo přežije Ostrov vykoupení. Žanda mezitím houpe Vendu v kolíbce a ta si spokojeně chrupká. Něco dobrého slupneme a taky vypijeme. Až přijde určitý čas a mamka se vrátí, se Žandou ještě chvíli posedíme. Když Žanda okoupe Vendu, jde většinou domů, a tak mi nezbývá jí říct Ahoj nebo taky Čus a jiné naše pozdravy. A až nadejde další den, opět Žandu přivítám s otevřenou náručí.

Veronika Zapletalová

Bojíte se rádi?

Na podzim se prodlužuje noc, proto je mnohem víc tmy a tma, jak je všem známo, je odjakživa rejdištěm strašidel všeho druhu. Lidé se bojí rádi. Hlavně když je maminka drží za ruku a tatínek jistí odzadu, aby na ně strašidlo nemohlo.

Jak jsou na tom se strachem naši draci druháci?

Lucinka Nedělová: „Nejvíc jsem se polekala, když jsem šla poprvé na stezku odvahy. Polekal mě duch.“

Sabinka Škrabalová: „Nejvíc jsem se bála v pokojíčku, když jsem si myslel, že je pod postelí kostra, ale moje nejoblíbenější strašidlo je vodník Emilek, který žije ve vodě.“

Ondra Tšpon: „Já se nejvíc bojím čerta ve sklepě!“

Kačenka Chytilová: „Moje oblíbené strašidlo je bludička, protože ta tě zavede k opuštěnému domu v lese...“
Bojim, bojim!

Emma Foukalová: „Moje strašidlo je velká příšera s osmi očima, co má velkou pusku a ohnivé ruce...“ *No brrr!*

Skvělé znalosti strašidel má **Kačenka Hanáková:** „Na stezce odvahy jsem se polekala loupežníků, duchů a vlka. Loupežníci a vlci žijí v lese, ale duchové na hřbitově.“

Adam Dostál: „Nejvíc jsem se polekal, když jsem byl na půdě, a potom ve sklepě, když jsem si myslel, že vidím červené oči jako od kečupu.“

Rajčatově zbarvené oči vyděsily také **Kubu Vavrouše**, i když tomu kečup moc chutná. **Natálka Malhocká** se bojí vlka, **Barborka Skříčková** považuje za nejlepší strašidlo ducha, **Lenička Zobaníková** má strach z vodníka. **Standa Končítík** a **Eliška Krutilová** nedají dopustit na Bílou paní. **Adélka Kubálková** s **Aličkou Caletkovou** se rády bojí měkounkých strašidel, ke kterým se můžou přitulit, zatímco statečný **Maty Drobík** si vybral rytíře na koni v plné zbroji - ovšem bez hlavy. **Vojta Možný** se nejvíc bojí na záchodě. *Aspoň to má blízko, kdyby se vyděsil pořádně.* Někdy se člověk vyděsí, ani neví jak. Třeba **Matěj Zmeškal** se svěřil: „Já jsem se nejvíc polekal v pokoji, když jsem si hrál se legem ... ale pavouky mám rád!“

A jedno milé strašidýlko Matěj taky nakreslil, když byl se sestrou odpoledne v kroužku.

To nám ta strašidelná hodina pěkně uběhla, druhááci!

Na ruské svatbě

Karavaj je ruský chléb, který se podává při zvlášť slavnostních příležitostech. My jsme ochutnali svatební karavaj. Zkusili jsme taky černý **kaviár** - a

jestli byl dobrý, na to se už zeptejte Vlasti Panáka. A proč právě sváteční pokrm? Tak jsme oslavili získání 2. speciální cenu, kterou vyhrálo naše veledílo У лукоморья дуб зелёный v soutěži Vícejazyčnost je bohatství. Největší radost z toho měla paní učitelka Kučerová, která je z nás někdy fakt безнадежная.

Za školou aneb Co děláme, když se neučíme

Zatím nejroztrajdanější třídou jsou letos devátáci. Z různých exkurzí a projektových dnů si ale přinášejí zajímavé poznatky, neobvyklé rozšiřující znalosti a dovednosti a šílené nápady.

Projektový den v Olomouci

Jednu středu z propršeného října jsme se vydali s panem učitelem Foukalem na Střední školu logistiky a chemie v Olomouci. Jeli jsme ráno v naprosto narvaném autobuse do Přerova a pak vlakem do Olomouce. Když jsme si kupovali lístky na vlak, všichni jsme šli k jednomu okýnku a postupně říkali: „Zpáteční, Olomouc.“ Paní už z nás byla tak nervózní a říkala každému, že jsme si měli koupit lístek dohromady a ne tak zvlášť. Ona to brala velice vážně, ale my jsme se jí smáli.

Ve škole jsem se teda aspoň já strašně bála, že jim to tam podpálím anebo všechno rozbiju. Přišli jsme do laboratoře č. 3 a uviděli jsme plno těch přístrojů a všeho možného a ta paní, co se o nás starala, byla moc hodná, ale strašně malá.

Nejvíce mě bavilo měření tvrdosti vody. Z domu jsme si měli přivést vodu, co nám teče z kohoutku, abychom ji mohli změřit. Napoprvé mi to nějak nevyšlo, ale pak už jsem tomu trochu pomohla a vyšlo to. Zjistila jsem, že tvrdost naší vody je $4,9 \text{ mmol}^{-1}$ (milimol). Voda je údajně zdravá, ale škodlivá pro domácí spotřebiče. To znamená, že se třeba usazuje vodní kámen v pračce nebo varné konvici.

Adéla Zmeškalová

Mohli byste hádat, proč jsme asi jeli do Olomouce... Nakupovat? Poznávat město? Za kulturou? Samá voda!

Jeli jsme se vzdělávat na Střední školu logistiky a chemie, kde měli zrovna projektový den... i když cestou padali připomínky, že pojedeme na koupaliště nebo do zoo, tak pan učitel s ničím nesouhlasil. Prostě škola a hotovo! Ten nápad s koupalištěm zase tak z cesty nebyl, měli jsme si totiž s sebou vzít vzorek mýdla. Samozřejmě že jsme byli všichni nedočkaví, co tam budeme dělat, s kým to budeme dělat a jak to tam bude vypadat.

Cestou nás pan učitel upozornil, že ta projektová paní není zrovna dvakrát milá a že je celkem ostrá! Naše pocity byly v tu chvíli celkem smíšené, ale přece jen jsme víc byli natěšení.

Přišli jsme ke škole a otevřela nám jedna milá paní a my jsme hned věděli, že tahle s námi projekt dělat nebude. Vedla nás vysoko, vysoko, snad až na půdu. Cestou jsme potkávali podivné lidi v bílých pláštích, kteří seděli na lavičkách a zrovna něco jedli. Ta milá paní nás zavedla do laboratoře, kde bylo nachystáno dvanáct stativů, dvanáct odměrných válců, a dokonce dvacet čtyři kádinek. Chtěli jsme se vrátit domů, protože jsme si mysleli, že tohle my nikdy nezvládneme. Pan učitel to dobře věděl, že máme strach, ale smál se nám. Asi nám hodně věřil...

Když nám paní začala vysvětlovat postup práce, čekali jsme, odkud se vynoří ta ostrá paní. Na konci jsme se ale dozvěděli, že je dračice už v důchodu, a tak jsme byli rádi, jaké jsme měli štěstí.

Celý projektový úkol trval zhruba tři hodiny. Stihli jsme určit tvrdost pitné vody, kterou jsme si převezli z domu, stanovili jsme obsah cukru v oblíbeném nápoji, který jsme též měli z domu a který jsme ve vlaku dopíjeli s tím, že už nikdy si takové dobré pití nekoupíme, protože je tam strašně moc cukru. Ještě jsme stanovili pH mýdla, což mě bavilo asi nejvíc. A pak jsme ještě ze dvou barevných látek vyrobili nějakou jinou barvu... tohle bylo asi nejzajímavější a nejsrandovnější.

Celý projektový den, a nejen projektový, ale i normální celý den, se mi velice líbil a zopakovala bych si ho klidně hned!

Venda Mizerová

Na **výlet do Prahy** se vypravili pod vedením paní učitelky třídní Jakubálové a paní exučitelky Matějčkové. Divíme se, že se všichni ve zdravím, tělesném i duševním, vrátili, hlavně paní učitelky!

Patrik Hošák vzpomíná: „Myslel jsem, že se ve vlaku dospím, ale byla tam docela sranda.

V Praze jsme šli nejprve do KFC. Kupovali jsme si jídlo a kelímek na pití. Do kelímku jsme si mohli napustit, kolik chceme pití, a proto jsme pořád chodili k automatu a střídali jsme se s pitím. Vzali jsme si i sebou na cestu a vyrazili kolem Pražské brány na Staroměstské náměstí, kde byly živé sochy. Poprvé jsme se jedné z nich lekli, jak na nás hukla, ale pak jsme se jenom smáli, když dělala ksichty.“

Pavel Janečka si všiml: „Vystoupili jsme na Hlavním nádraží v Praze a první, co jsme před vchodem viděli, byl bezďák na lavičce a vedle něj další i s novinami. Pak jsme šli kolem Prašné brány až na Staroměstské náměstí, kde se zrovna shodou okolností konala svatba. Měli dlouhou bílou limuzínu a nevěsta dlouhé bílé šaty.“

Adéla Šístková zaznamenala: „... já s holkama jsme se šly podívat na oblečení do všech těch pěkných obchodů. Nejhorší na tom je, že bylo všechno moc drahé, takže jsme si nic nekoupili. U Pražského hradu bylo strašně moc lidí, kteří netrpělivě čekali na výměnu stráží. Při prohlídce Pražského hradu nás provázela jedna paní, ale říkala nám věci, které nikoho nebavily. Všichni jsme chtěli vidět prezidenta. Po prohlídce Pražského hradu jsme se šli podívat na Zlatou uličku. Bylo to tam pěkné, ale ty domečky byly strašně malé, že jsme se tam ani pomalu nevlezli.“ (A to má Áďa postavu jako modelka a vleze se všude! pozn. redakce)

postavu jako modelka a vleze se všude! pozn. redakce)

Lucie Kleinová se svěřila:

„Tento výlet mě nejdřív zklamal, když jsem zjistila, že budu muset vstávat o půl 5. Poté jsem se podívala na internetu na počasí a zjistila jsem, že má být škaredě. Když jsem ráno vstala, moje hrozné představy se staly skutečností a venku doopravdy pršelo. Do vlaku jsme se hned všichni narvali, abychom zabrali ty nejlepší místa. Já a Marcela jsme byly jenom dvě, tak si k nám přisedly i naše dvě paní učitelky. Byla jsem ráda, protože jsme si skoro celou cestu povídali. Na Staroměstském náměstí jsme dostali rozchod, ale tenhle uběhl rychleji, protože jsme se snažili vyfotit Verčinýho idola.“

Zuzana Nelešovská nám řekla: „Na výlet do Prahy jsme se všichni strašně těšili asi proto, že jsme tak utekli sedmi vyučovacím hodinám. Nejhorší bylo ranní vstávání v 5 hodin.“

Žanetu Bakalovou zaujalo například, jak se fotili se u sochy sv. Václava. (O tři dny později ve škole popřeli, že by ji kdy viděli! pozn. učitelky) a pak zajímavé detaily ze života našeho hlavního města, třeba jak na Prašné bráně chlapi seškrabovali holubí výkaly nebo hlídku na Hradě, se kterou se holky vyfotily, a pak platněřská dílna ve Zlaté uličce se středověkým brněním, dětským pancířem a zbraněmi.

Veronika Vltavská měla zajímavý postřeh už při odjezdu:

„Rychle jsme s Luckou vběhly do budovy vlakového nádraží a tam jsme čekaly, než dojdou ostatní spolužáci a paní učitelky, které přišly jako poslední. ☺“

Marcela Hudcová výlet okomentovala: „Prostě výlet vesnických dětí do velkoměsta! Já, Lucka, Adél, Zuzka a Vera jsme samozřejmě šly hnedka jako správné holky do obchodu s oblečením, korálky, líčidly a ostatními blbostmi. Byli jsme unešené jak z krásy šperků, tak z ceny. Zuzka si

ale na konec přece jen jeden náramek koupila. Jo v Praze je blaze, ale draze.

Dali jsme si sraz pod koněm a pak jsme šli směrem k Prašné bráně na Karlův most, kde jsme potkali spousty kreslířů krajin a nádherných portrétů.

Statečný pan učitel Foukal se nebál vzít kluky na exkurzi do železničních opraváren v Šumperku. Podle informací, které jsme z účastníků vytáhli hned po návratu, tam šlo skutečně o život!

Vlasta Panák exkurzi málem nepřežil. S hlasem ještě rozechvělým prožitým utrpením vzpomíná:

„Začalo to hned ve vlaku. Vytáhli jsme svačiny a pití, jenže než jsme dojeli do cíle, bylo všechno sněžené, a tak jsme hnedka na nádraží s Víťou hledali jídlo. Nebylo tam nic, proto jsme cestou do toho servisu pro vlaky hledali obchod s potravinami. Našli jsme Penny a Lidl, ale pan učitel nám řekl, že tam můžeme, až půjdeme zpět, tak jsme hladověli ještě další dvě a půl hodiny!

Naštěstí program začal být zajímavý, viděli jsme opravárenský provoz a pak nám promítli film. Na jídlo se zapomnělo, poslouchali jsme průvodce a dívali se na velmi zajímavé činnosti. Potom jsme dostali papírky s kalendářem a mohli jsme jít. Hnedka jsme se vrhli po malých bagetkách a k tomu půl kila vlašského salátu. Víťa si koupil ještě pití a domluvili jsme se, že to sníme ve vlaku, ale ten nám ujel. (Proč asi?! pozn. redakce) Museli jsme hladoví jet autobusem do Zábřehu, kde jsme konečně přisedli do vlaku a hnedka jsme jídlo vytáhli, ale neměli jsme lžičky, ovšem to nevadilo. Potom jsme přisedali do jiného vlaku, tam jsme měli už i kupé, ale znova nám došly bagetky.“

Feroš Malhocký vzpomíná na zpáteční cestu:

„Když jsme se vraceli z exkurze, ujel nám vlak a museli jsme čekat na autobus. Cesta to byla hrozná -samá díra a řidič je všechny do jedné vymetl. Pár z nás se snažilo usnout, ale jaksi se to nedařilo, zabrali jen Víťa, Vlasta a Zdenda. V Zábřehu jsme zjistili, že budeme ještě půl hodiny čekat. Všichni se dali do jídla a já začal shánět záchody. Hrála tam písnička z rádia a někdo zpíval. Myslel jsem si, že je to mužský hlas, ale nevěděl jsem, odkud se to ozývá. Pořád se kolem sebe rozhlížím a najednou uvidím paní, co po mně chtěla sedm korun a zpívala si u toho. Zaplatil jsem a šel vykonat potřebu. Pak jsem si řádně umyl ruce a šel jsem dolů, kde už Vlasta s Víťou požírali vlašský salát, který si koupili v Šumperku, a tak jsem vytáhl svých sto gramů vysočiny a čtyři bagety a všichni hned: „Ferošu, dej mi.“ Trochu jsem jim dal, ale kdybych to neschoval, tak by mi to všechno snědli.“

I Zdeňka Pokorný zaznamenal zajímavé postřehy:

„Ne každý vstává v pět ráno zrovna nejradši. (A Zdeňka už vůbec ne! Ten chodí do školy až na hlavní přestávku, a to bydlí za rohem! pozn. redakce) A tak na nás při promítání filmu padala únava a pomalu jsme usínali. Po tomhle odpočinku nás prováděl po celém areálu pán, který mě zaujal tím, že měl obočí jak

Noah Levenstein. (viz přiložený snímek) Exkurze docela rychle utekla a my museli zpátky na vlak. Ten jsme ale samozřejmě nestihli, protože jsme museli jít nakupovat další jídlo do Penny. Nakonec jsme jeli do Zábřehu autobusem, ve kterém to houpalo, jako bychom jeli po poli. V Zábřehu jsme konečně nasedli na vlak a už jsme zase valili směr Přerov. Cestou jsme se opět postarali o všechny naše zásoby jídla. Nakonec jsme zázračným způsobem dorazili domů. Bohužel ale závěr toho zábavného dne pokazila zpráva, že se konají třídní schůzky, které my vážně moc v lásce nemáme.“

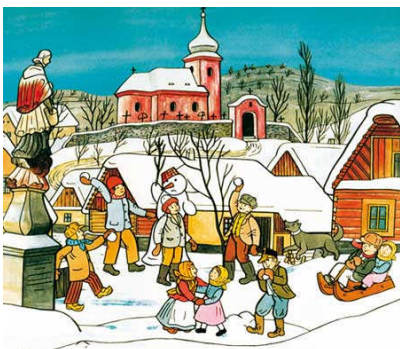
Filda Václavík snad jako jediný nestrávil podstatnou část exkurze trávením potravy:

V Šumperku nás hned zavedli dovnitř té budovy, kde je opravena vlaků, a tam nám říkali o oborech, co se tam učí, jako jsou např. mechanik, opravář, elektrikář, zedník a klempíř. Pustili nám i různé filmy o tom, jak se vagóny opravují. Také jsme zjistili, že kdo přežije ty tři roky na škole, dostaneme nějakou finanční částku jako odměnu. Poté nás zavedli do haly 2, kde nám ukázali všechny stroje, na kterých se tam pracuje. V hale 2 se zpracovávaly jen součástky, ale v hlavní hale už opravovali různé vlaky a vagóny. Provedli nás celou velkou halou a v provozu jsme se dívali, jak se tam pracuje, což bylo zajímavé.

Konečně je tu!

Jak viděl venkovskou zimu Josef Lada a sedmáci

Klára Fialová: Zimní radovánky

Obraz namalovaný Josefem Ladou zobrazuje zimní radovánky na vesnici.

V popředí obrazu vidíme vesnické děti. Holky tancují, kluci se koulují a dvě děti jedou na saních z kopce dolů. Mezi dětmi stojí sněhulák s červenou čepicí. Některé děti mají na nohou dřeváky, na hlavách čepice a šátky. I přes velkou zimu mají děvčata dlouhé sukně. Vidíme zde i vysokou kamennou sochu světce, kolem níž pobíhá černý pes.

Ve střední části obrazu je několik zasněžených, dřevěných, vesnických chalup s malými okny. Okolo nich stojí stromy.

V pozadí vesnice se tyčí větší zasněžený kostel s vysokou věží. Před kostelem je vidět hřbitov. Na hřbitov a do kostela vede cesta přes bránu. Za kostelem malíř namaloval kopec, na kterém sníh již roztál. Nad celou krajinou se rozprostírá modré nebe.

Obraz na nás působí radostným a obyčejným dojmem a

přitom nám ukazuje tehdejší život lidí na vesnici.

Barbora Pročková: Vánoční radovánky

Pro svůj popis jsem si vybrala pohlednici od Josefa Lady, kterou jsem si pojmenovala Vánoční radovánky. Hlavním motivem pohlednice, která je orientovaná na šířku, jsou děti stavící sněhuláka.

V popředí obrázku vidíme velkého chlapce, který sněhuláka upravuje. Vedle něj postává malý hoch a drží v ruce sáňky. Vedle sněhuláka se nachází také malé děvče, které má ruce schované ve štuclíku. Je vidět, že je velká zima, protože všechny děti jsou teple oblečeny.

Ve střední části obrázku se objevují v řadě za sebou jdoucí domečky. Všechny jsou krásně barevné. Střechy domků zasněžil bílý, zářivý sníh. Každý domek má jinou barvu, jeden je zelený, druhý oranžový, další zase žlutý. Před zeleným domem se nachází velký, zamrzlý rybníček se zasněženou vrbou. V dálce se rýsuje malý kostelíček s přilehlým hřbitovem. V zimní krajině můžeme vidět i malé, holé, listnaté stromy.

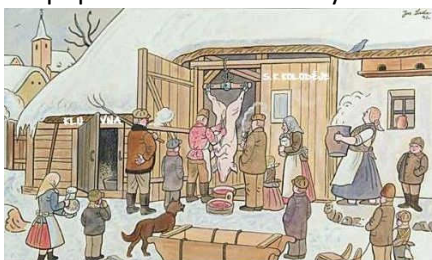
Obrázek se mi moc líbí, působí na mě klidným, idylickým dojmem starých zimních časů.

Daniel Mikeška: Zabíjačka

Obraz autora Josefa Lady vykresluje typickou českou zabíjačku na venkově.

V popředí obrazu je hladový pes, který čeká na zbytky z pašíka, jimiž ho jistě pohostí řezník. Autor v popředí také zobrazil čtyři zvědavé, skotačící děti a velkou dřevěnou kád', která sloužila k očištění prasete od štětín. Hlavním motivem obrazu je pověšené prasátko v otevřených vratech ve stodole. Řezník ho již začal porcovat. Okolo něj postávají čtyři starší pánové a pozorují ho při práci. Napravo od řezníka nese panímáma hrnec s vařící vodou. Voda je tak horká, že z ní stoupá oblak bílé páry. V levé části obrazu vidíme děvče, které nese džbán s pivem na zlepšení nálady. V zadní části obrazu autor namaloval jen část chalupy s poletující vránou. Dále zde vidíme zasněženou střechu stodoly, kde probíhala zabíjačka prasátka.

Obraz na nás působí klidným dojmem z prostředí venkovské zabíjačky.

Módní okénko Zima 2013-14

Marie Obdržálková: Proč chodit bos, když vám mrzne nos?

Vyhřívané boty tohle je hit letošní zimy. Je to super dárek pro vaše blízké i kamarády. Tyhle super boty vypadají jako normální tenisky pro pány i dámy, ale letos i pro vaše malé špunty. Vlednu tyto boty budou k zakoupení i v seniorském provedení. K těmto teploučkým botám se skvěle hodí brýle Nerd style, číré, jen jako módní doplněk. Boty jsou vhodné na krátké i dlouhé procházky nebo i do práce a do školy.

Dominika Kovaříková

I letos se hodně nosí řada odstínů hnědé barvy. Kaštanové boty, světlejší sépiové džíny, čokoládová tmavší nebo světlejší bunda, šál v barvě bílé kávy, čepice bahenní dub s nějakým vtipným nápisem, pokud možno anglickým, aby všichni hned viděli, jak jsme chytří, a okrová nebo lískovo-oříšková taška přes rameno s kamínky nebo cvočky, to jsou barvy do letošních chladných dnů.

Karolína Kropáčková, NK

Všechny chceme vypadat hezky i pod tunou oblečení, které si oblékáme, aby nám nebyla zima. Ale co kdyby nám nebyla zima a vypadaly téměř dokonale? Tenhle článek vám poradí co si obléct do kruté vánice ale i bezva účesy a doplňky.

Začneme od trička a kalhot:

Tričko: Tričko zvolíme podle toho, kam jdeme. Např. do školy můžeme zvolit tričko libovolné. Zvolte jej podle toho, jak ve škole topí, v čem se líp cítíte, co vám více sluší a jestli jste horkokrevná nebo zimomřivá.

Rifle: Rifle zná asi úplně každý. Dají se nosit po celý rok. Já osobně si vybírám rifle podle nálady. Když jsem ospalá, nic mě nebaví, nemám

dobrou náladu, i beru si rifle tmavé nebo úplně obyčejné. Když ale mám dobrou náladu, obleču si světlé a neobvyklé.

Legíny: Někdo má legíny rád a někdo zase ne... Já je mám moc ráda, a proto jsem si nedávno koupila jedny s úžasnou kožešinkou a vánočním potiskem.

Jsou fakt teplé a doporučuji je...

Svetříky a mikinky: Mám ráda svěží barvy, a proto volím i svěží oblečení. Musí ale být z dobrého materiálu. Měla jsem svetr, který byl tak heboučkový a příjemný, ale hned jak jsem ho vyprala, začal hrozně škrábat. ☹

Bundy: Mám ráda spíš tmavší, protože bílou hned zašpiním. I přesto mám ve skříni pár světlejších kousků ☺.

Rukavice: Je tolik druhů rukavic! Palčáky, palčáky, ze kterých se stanou rukavice bez prstů, rukavice bez prstů, obyčejné rukavice a speciální rukavice pro dotykové telefony. Kdo si z těch všech má vybrat?

A nakonec něco na hlavičku: Zase je tolik druhů čepic... mně se teď nejvíce líbí čepky s nějakým nápisem.

Jako na střední

Už to chvilku bude, co přišel pan učitel Foukal s mnoha nápady, mezi kterými byl i ten, že by mohli chlapci jezdit na přerovskou průmyslovku do dílen. To bylo něco pro nás! Ještě když potom řekl, že to bude zadarmo, tak se tam nahrnula i *Veronika*.

Vysvětlil nám cestu, kudy se tam jede, kterou si nikdo nezapamatoval, ale všichni věděli, kde je pekárna. Přijeli jsme do Přerova na nádraží jak borci a vydali jsme se cestou ke škole. Když jsem

viděl tu legii, kdo tam vlastně jde, tak mě napadlo, že kdyby se nám někdo začal smát, tak bych se mu ani nedivil. Přišli jsme před průmkou a čekali na pana učitele, který si jel pěkně svým autem.

Čekali jsme a čekali, zima nám byla, když najednou kolem projel učitel, ale nebyl to pan učitel Foukal, nýbrž Kohl. Když nás viděl, jenom nám mávl a radši přidal plyn. Myslím, že příště bude jezdit druhou stranou.

Dostavila a se i skupina divných lidí. Jeden byl tak třikrát vyšší, *druhej* asi dvakrát a třetí byl taky větší než já. Potom dorazil jeden *malej* blondák, který vypadal jak z Harryho Pottera, a další parta *nerdů*. A poslední dva kluci mi připadali jak z filmu Klub sráčů, kde hlavním postavám přezdívali Tragéd a Rezavej chlupe. Později jsme zjistili, že je to škola z Kokor, kteří tam měli být s námi.

Prohlédli jsme si školu, dva dobří učitelé nám všechno vysvětlili a rozdělili jsme se na dvě skupiny. Jedni šli do dílen vyrábět kladívko a druhou partu jsme už nikdy neviděli, ale legenda praví, že by měli být v elektrotechnické půlce.

Když jsme jeli potom za 14 dní znova, tak jsem zjistil, že na stejnou školu jezdí můj kamarád, kterého jsem potkal v Chorvatsku. Cestou z nádraží jsme potkali Mikuláše Zmeškala, který utíkal na autobus, ale asi to zmeškal.

To už jsme s sebou měli věci na převlečení a šli se převléct do šaten. Připadli jsme jak vojáci - jít někde do temné chodby po kamenných schodech dolů do sklepa. Ozývaly se tu divné zvuky jak z mučírny, až jsme došli k malé místnosti, která přesně vystihovala naši skupinu – Šatna dívky. Každý si na sebe oblékl ty svoje mundury, ať už montérky, nebo tepláky. Přemístili jsme se do dílen a začali brousit, pilovat, frézovat, vrtat a rýsovat. Prostě odborníci jako Pat a Mat.

1

Vít Michálek

Veronika Zapletalová vzpomíná na návštěvu SPŠ Přerov se smíšenými pocity: „ Strávili jsme tam asi hodinku a půl a pak dveřmi, kterými jsme přišli, jsme taky odešli. A tehdy se projeví různé povahy deváté třídy, kdy se část furt sháněla po kebabu, druzí po hranolkách nebo ostatní zase po jiném jídle. Hned se ale nenašlo nic tomu podobného, a tak prostě polovina naší skupiny zakotvila v pekařství. No proč ne, zbývala nám ještě fůra času. A takhle nějak probíhala celá cesta na autobusové nádraží. Jako hladový pochod. Jenže na nádraží přišla další rána - potkali jsme mého bratrance Šimona, který Vlastovi sežral koblihu. A pokud někdy někde pojedete s klukama z devítky, vezměte si s sebou pevné nervy a hlavně dost peněz, abyste je cestou uživilí.“

Redakční slovník: **Nerd** je na nějakou technickou činnost úzce zaměřený člověk, který není ochoten nebo schopen navazovat vztahy s dalšími lidmi s jiným chováním, česky mimoň. Pokud je zaměřen a informační technologii, je to **geek** [gík].

Mundur - uniforma, oděv

Sloupek Jakuba Záhory

Výtvarka po vymření devátáků

Když odjeli kluci na exkurzi, bylo to ve výtvarce, jako když vymřou dinosauři. Paní učitelka Číhalová měla konečně klid a nemusela se s námi vztekat. Ovšem mě klid deptá. Je to nuda jak v hrobě! Největší sranda ale byla, když nám paní učitelka Číhalová dala řezáky na papír a řekla, ať dáváme pozor, že jsou nové a řežou samy. Tak jsem jej položil na stůl na obrázek a řekl jsem mu: „Řež,“ a on sám neřezal.

Každá koruna dobrá, ale je to dřina

Kladete si taky otázku, kde se berou ve schránce letáky? Věřte tomu nebo ne, ale poštáčky je nenosí. Poštáčky nebo poštáči roznášejí jenom dopisy, složenky a další zbytečnosti. Vedle nich jsou ale lidé, kteří

dělají jako otroci, protože musí skládat letáky a roznášet je. Většina lidí si řekne v tuhle chvíli: „To je jednoduché, poskládat nějaké letáky,“ ale není to tak. Je to velmi těžká práce. Vím to, protože ji sám dělám. Musím třeba naskládat po pěti letácích do sebe, pak ještě tu tíhu roznést někam do kšá a to všechno jen za pár korun.

Hodím se na to? Projekt Volba povolání a typologie osobnosti

Vloni k nám do třídy přišli dva mladí lidé, zdáli se mi trochu divní, ale pak nám řekli, že si vyzkoušíme, jaké povolání bude pro nás vhodné. Zprvu jsem si řekl: „Aspoň nebude vyučování“, ale později se ukázalo, že je to docela legrace. Mluvili jsme s nimi, dělali testy a vysvětlovali nám, co znamenají. Dělali jsme i zpětnou vazbu, tj. jak se nám to líbilo. Je to super, dva dny se neučit, ale neflákali jsme se. Nakonec nám přinesli složky, kde jsme měli vysvětleno, jaké máme osobnosti a povahy a doporučení pro školu a povolání.

Jak to vidí rosnička aneb Počasíčko před školou

Sníh nebo déšť. Tato otázka nás trápí po celou zimu. Jenže dnes je to jasné. Katka měla sníh, tak budou pěkné bílé Vánoce. Počítáme, že celý leden bude sněžit a každý den by mělo **napadnout až 10 cm sněhu**. ² To je dobré, jenže v únoru už začne být **krutopřísná zima**³, doprovázená zmrzlým sněhem, případně deště a sněhem. Na sněhuláka si ale můžeme vyrazit. Sněhu by mělo být dosti i na bunkry a koule. Práce s odklizením bude taky dost, protože očekáváme velké množství napadlého sněhu až na 20 cm za 3 dny. Nejen děti a prarodiče se budou radovat, protože sníh přinese nadílku - no přece od Mr. Ježuldy: Ježíšek, Ježich No avšak sníh bude, tak nevím, co jinak řešit. „Čus a KVAK KVAK. ☺

David Foukal

² Jestliže leden má 31 dní, napadne 310 cm sněhu a do školy si budeme konečně moct prohrabat tunel. Hurá!

³ Krutopřísný - drsně hustý, ve spojení s podstatným jménem zima - kosa jak v ruském filmu

									Dáváme si ...
									Zdobíme zelený ...
									Ořechy a cukroví dáváme na ...
									Věncům, svícnům a ozdobám na okna říkáme ...
									Pracky, rohlíčky, linecká kolečka a vosí úlky jsou ...
									Poslední den v roce má svátek ...
									Obrázek jesliček s Ježíškem a Svatou rodinou je ...
									1. ledna začíná nový ...
									Trávíme je v klidu a v ...
									5. prosince večer přichází svatý ...
									Při štědrovečerní večeři si pochutnáme na rybí, houbové nebo bramborové...
									Vánoční stromeček nebývá palma ani listnáč, ale ...
									Zpíváme vánoční písně zvané ...
									Betlém leží u města

Nejlépe je nám.....☺

HOROSKOPY 2014

Připravili naši věštcí z osmičky - Jolana Logajová, Patricie Pechová a Pavel Neděla

Beran:

Lidé ve znamení berana by si v roce 2014 měli dávat pozor na boty, které se jim v nastávajícím roce začnou nadměrně ničit. Nekupujte si levné boty, ať už nazouváky, kozačky nebo botasky. Dávejte si na to veliký pozor. Jestliže se vám tato nehoda stane víckrát za týden, blíží se období, kdy budete muset chodit bosky. Chytré by bylo si nakoupit aspoň deset párů pořádných bot nebo na ně začít aspoň začít šetřit. Přeji hodně štěstí.

Býk:

Tuto zimu si užijete. Na každém ledě se budete chtít klouzat (i na ulici). Ale jednou to přeženete a jazyk se vám přilepí k ledu.

Blíženci:

V roce 2014 se k Vám blíží samé štěstí. Zlepšíte si známku z matematiky, k narozkám dostanete dort jak kolo od vozu a na Facebooku si Vás konečně přidá do přátel osoba, kterou tajně milujete.

Rak:

Milí raci, v následujícím roce Vás čeká období, které byste nikdy nečekali. Hrozí Vám, že následkem přemnožení račích genů ve Vašem mozku začnete chodit pozadu. Lidem z okolí to bude připadat opravdu podivné, ale nemusíte mít obavy, protože rak nejste jen vy. Porucha naštěstí bude trvat jen tři dny. Aspoň poznáte, kdo z vašeho okolí je taky Rak.

Lev:

Lvi, jste sice pány zvířat, ale k tomu nestačí jen zařvat a lehnout. Chcete-li si udržet své panství, máte se v roce 2014 co ohánět. Chtělo by to asi začít sportovat nebo aspoň prohánět antilopy.

Panna:

Tento rok budete mít velmi pozitivní, všechno co řeknete či uděláte, se v randu obrátí. A to vám zajistí úspěchy v kariéře a popularitu mezi spolužáky. Jediní, kdo Váš posun k vysmátosti ponесou špatně, budou učitelé, ale těm už to nějak vysvětlíte.

Váhy:

Milé váhy, dejte si pozor, ať v novém roce nezaváháte a pak nelitujete. Osudová láska přiletí jen jednou, dvakrát, třicetkrát za život a bude to zrovna v roce 2014.

Štír:

Letos se vám velmi zadaří, Vaše květiny na oknech neumřou žízni, švestek se urodí nebývalá síla a Vaši králíci se významně přemnoží. Naštěstí i tráva poroste jak blbá, a tak se Vám je podaří úspěšně vykrmit. Na druhou stranu se k Vám vrátí Váš bývalý partner, ovšem s tím, že potřebuje půjčit peníze☹. Naštěstí jenom na svačinu.

Střelec:

Hned na začátku roku 2014 zjistíte, že Váš ztracený pradědeček je naživu a objevil nenalezenou archu úmluvy. Pomůžeš mu ji otevřít a tím rozpoutáte peklo na zemi - vypukne totiž pololetní zkoušení a testíky!

Kozoroh:

Ze začátku roku budete mít velké štěstí a vše se bude dařit. Přesto by se nemělo zapomínat na povinnosti, jinak štěstí velmi rychle pomine a Vaše pyšné kozí růžky schlípnou!

Vodnář:

Tento rok bude plný překvapení, i toho nemilého. Někdy vás bohužel ani to milé později nepotěší a naopak - zdánlivá pohroma se vyvine v docela bezva zážitek. Poplatky za vodu ovšem podraží a Vy přijdete o významný zdroj energie.

Vodnář:

Ve škole vám to moc nepůjde, avšak ostatní věci budou jen dobré. Ale vaše snaha vám bude přát a nakonec se vše vydaří.

Ryby:

Příští rok bude samá pohoda až na jeho konec, kdy vás potká nemilá událost. Avšak vy nad ní jen mávnete rukou. Uberte letos plynu a používejte spíš elektřinu.

Vánoční kvíz Lucie Fiuráškové

1. Na Vánoce nezdobíme:

- Kaktusy
- Cukroví
- Stromeček

2. Advent je:

- Svátek, kterým začínají vánoční prázdniny
- Jméno
- Čtyřnedělní očekávání narození Ježíška

3. Tři králové jsou:

- Rocková kapela
- Tři sochy stojící na Pražském náměstí
- Tři mudrcové z východu (Kašpar, Melichar, Baltazar)

4. Betlém je:

- Město, kde se narodil Ježíšek
- Slané pečivo
- Druh bavlny

5. Koleda je:

- Značka auta
- Písničky, které se zpívají ve vánočním čase
- Přímení spisovatele

6. Adventní věnec zdobíme většinou:

- Především pampeliškami, někdy i kopretinami
- Čokoládovou šlehačkou a oříšky
- Větvičkami z jehličnanů a čtyřmi svíčkami

7. O štědrovečerní večeři jíme obvykle:

- Smažený kapr, bramborový salát
- Palačinky se šlehačkou
- Jí se jenom snídaně

Tak šťastné a veselé!

Vaše redakce Dřeváku